

ceoverskud som netop i øjeblikket, men hvis vi kigger lidt på handelsbalancen, så afslører den jo, at det er knap så rosenrødt.

Den høje betalingsbalance skyldes jo bl.a., at dollarkursen er høj, og at det kan betale sig for Nationalbanken at omlægge lån, swaps, som det hedder i den terminologi, og der er en række danske eksportvirksomheder, som har glæde af, at dollarkursen er høj i øjeblikket. Men hvor længe bliver dollarkursen ved med at være høj? Jeg skal ikke spå om, hvordan den nye præsident i USA vil klare det, men en kendsgerning er det, at dollaren kan risikere at falde igen. Det er kun en håndfuld år siden, at dollaren var under det halve af, hvad den er i øjeblikket, og hvordan går det så med de grundlæggende erhverv, det danske samfund lever af?

Vi har fire figurer, som man kan se fra Folketingets talerstol, det er en fisker, det en handelsmand, det er en landmand, og det er en industrimand. Jeg beklager, der er ingen kvinder imellem, men de fire fyre står deroppe. De repræsenterer de fire grundlæggende håndværk, og det burde være sådan, at vi var klar over, at det er de fire, der bærer det danske samfund.

Vi kan råbe hurra, hver gang der opstår en konsulentvirksomhed, som er med til at skabe nogle arbejdspladser, og hurra, hver gang det går godt i den nye økonomi med e-business-virksomheder osv., men det sidste års tid har jo vist os, hvor skrøbelig den ny økonomi er. Hvis der ikke er solid produktion bag, så holder det ikke i længden, og derfor er der brug for, at netop disse erhverv holder vi øje med og ser, hvordan går udviklingen.

Udviklingen går desværre i den forkerte retning, udviklingen går i retning af, at der bliver færre beskæftigede i de erhverv, og udviklingen går i retning af, at man lukker og sammenlægger virksomhederne. Nå, ja, vil man så sige, men det er jo ikke noget problem, for når man går ned i butikkerne, så er der stadig væk varer på hylderne, hvad er problemet så? Det kan da godt være, at der er lukket nogle landbrug, noget fiskeri og nogle følgeindustrier og noget forædlingsindustri, men det betyder ikke noget, for når vi går ned i butikkerne, så er der stadig væk varer på hylderne.

Ja, vi er nemlig heldigvis medlem af et europæisk fællesskab, hvor der er varernes fri bevægelighed, og det betyder, at det i stedet for at være dansk pålæg, der ligger der, er det belgisk, det betyder, at i stedet for at være en dansk and, man spiser juleaften, er det en fransk and. Ma-

den skal nok komme på bordet, men det er jo altså importerede varer, og hvad der er nok så irriterende set med miljøpolitiske øjne, så er det altså varer, der er fremstillet under miljøforhold, som vi ingen som helst indflydelse har på i Danmark.

Så vi lukker danske virksomheder, hvor vi dog havde nogen snor i tingene, og så importerer vi varerne i stedet for. Det er samfundsøkonomisk ikke særlig klogt; efter vores opfattelse er det meget, meget dumt.

Den belastning, man løbende pålægger dansk erhvervsliv, er en belastning, hvor man hele tiden kan dreje skruen en lille smule. Ofte går det jo godt, og det giver regeringen blod på tanden til at sige, nå, men så prøver vi en gang mere, og den dag, hvor man har drejet en gang for meget, ja, så opdager vi det sjældent, for det er såmænd bare i dagbladernes liste over, hvilke virksomheder der nu er solgt eller ikke længere er på danske hænder eller helt er lukket.

Ud af en finanslov på en halv billion kroner – der var nogle, som i går troede, jeg sagde en halv million kroner, nej, en halv billion kroner, og det er mange penge – er det faktisk vores opfattelse, at det burde være muligt at finde plads til ganske mange og omfattende besparelser, særlig dem, der kan være med til at aflaste vores erhvervsliv, for det erhvervsliv, der går tabt, får vi ikke automatisk igen, det erhvervsliv, der ikke kan få dygtige og velkvalificerede medarbejdere, som fraflytter Danmark, kommer ikke tilbage igen.

På nøjagtig samme måde er det jo med de familier, der har en boligøkonomi, der måske står på randen af en tvangsauktion. Hvis først tvangsauktionen er en kendsgerning, så kommer man slet ikke tilbage igen på samme omdrejninger. Alle de tilstedeværende kan huske, da antallet af tvangsauktioner i Danmark var ubehagelig højt; ikke alene gik folk på tvangsauktion, der fulgte familietragedier i kølvandet, skilsmisser og børn, der måtte tvangsfjerns, alt det, vi desværre alt for godt ved følger i kølvandet på en familie, der går økonomisk ned.

Når der ikke er sket en store stigning i antallet af tvangsauktioner, end statistikken fortæller os, så skal det være min påstand, at det er udelukkende, fordi en meget stor del af den ekstra belastning, som pinsepakken og andre ulyksaligheder har givet boligejerne, har boligejerne finansieret ved at omlægge lånene i deres ejendomme.